

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 107939 22 Gž
Brčko, 27.02.2023. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Drpljanin Šejle kao predsjednika vijeća, Lučić Vuka i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca M.S.N. iz S.G., R.Š., koju zastupa punomoćnik Simikić Milenko, advokat iz Brčkog, protiv tuženog M.H. iz B.P., zastupanog po advokatskoj kancelariji „Muhić i dr.“ d.o.o. Tuzla, radi isplate v. sp. 102.294,57 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 107939 17 P od 01.09.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 27.02.2023. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 107939 17 P od 01.09.2021. godine **POTVRĐUJE.**

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 107939 17 P od 01.09.2021. godine, obavezan je tuženi M.H. da tužiocu M.S.N. isplati iznos od 102.294,57 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 19.05.2010. godine, pa do isplate (stav prvi izreke), kao i da joj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.936,00 KM (stav drugi izreke), sve u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Tuženi blagovremeno izjavljenom žalbom prvostepenu presudu pobija u cjelosti, a zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ovaj sud žalbu usvoji i prvostepenu presudu preinači tako da „odbije ili odbaci konačno opredijeljeni tužbeni zahtjev“ ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na „ponovni postupak i odlučivanje“, te obaveže tužioca da mu nadoknadi opredijeljene troškove parničnog postupka (kako prvostepenog tako i postupka u povodu izjavljene žalbe).

U odgovoru na žalbu tuženog, tužilac pobija istaknute žalbene razloge i navode i ovom sudu predlaže da izjavljenu žalbu odbije u cjelosti kao neosnovanu i presudu prvostepenog suda potvrdi.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 8/09, 52/10 i 27/14 - u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužioca kojim traži od suda da obaveže tuženog da joj isplati iznos od 102.294,57 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 19.05.2010. godine, kao dana kada je Distrikt novčana sredstva isplatio tuženom po presudi Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj GŽ-489/04 od 23.02.2010. godine, a u bitnom, zasniva se na tvrdnji da polovina novčanog iznosa isplaćena tuženom po navedenoj presudi predstavlja ostavinsku masu iza umrlog M.M. i da njoj, kao njegovom bračnom drugu i samim tim zakonskoj nasljednici, pripada 1/4 konkretnog iznosa.

Tuženi je tužbeni zahtjev osporavao tvrdnjama da su mlinska postrojenja i oprema njegova posebna imovina (vlasništvo), da mu je po osnovu presude Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23.02.2010. godine isplaćen manji iznos od onog koji se navodi u tužbi i da su isplate bile u dva različita datuma, pa da je „u tom smislu i sam tužbeni zahtjev neprecizan, kako u pogledu glavnog duga, tako i za potraživanje zakonske zatezne kamate (početka njenog toka)“ i da parnični sud nije nadležan da rješava pitanja nasljednopravnog karaktera i da zato tužbu treba odbaciti kao neurednu, odnosno nedopuštenu i tužioca uputiti da svoj zahtjev rješava u vanparničnom postupku.

Na osnovu provedenih dokaza tokom postupka, prvostepeni sud je utvrdio slijedeće odlučne činjenice:

da je rješenjem o nasljeđivanju Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj O-465/05 od 22.08.2005. godine zaostavština iza umrlog M.M., koja se sastoji od nekretnina upisanih u kku broj ... k.o. B.P. sa dijelom od 1/2, uručena na osnovu Zakona o nasljeđivanju njegovom zakonskom nasljedniku bratu M.H. (ovdje tuženom) sa 1/1;

da je presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj GŽ-489/04 od 23.02.2010. godine obavezan tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da tužiocu M.H. (ovdje tuženom) na ime naknade štete za mlinska postrojenja isplatiti iznos od 135.000,00 KM, za troškove transporta postrojenja iznos od 7.000,00 KM, za troškove montaže iznos od 16.000,00 KM i za troškove pribavljanja dozvole iznos od 4.000,00 KM, a što ukupno iznosi 162.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 15.06.2004. godine, te na ime izmakle dobiti iznos od 57.785,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i to na iznos od 53.975,00 KM od 14.10.2009. godine i na iznos od 1.270,00 KM od 01.11.2009. godine, na iznos od 1.270,00 KM od 01.12.2009. godine i na iznos od 1.270,00 KM od 01.01.2010. godine, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 26.556,84 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 23.02.2010. godine, dok je sa „viškom tužbenog zahtjeva (za glavno potraživanje, zatezne kamate i troškove postupka) tužilac odbijen“;

da se presuda Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23.02.2010. godine zasniva na činjenicama i zaključcima (u obrazloženju u bitnom

navedeno) da je tužilac M.H. (ovdje tuženi) potraživao da mu tuženi naknadi štetu na objektu i opremi nastaloj u toku 1997. godine iz mlina u B.P., čiji vlasnici su bili tužilac M.H. i njegov brat M.M. (oboje su označeni kao tužioc u tužbi podnesenoj sudu 21.06.2002. godine), da je poslije smrti M.M., tužilac M.H., kao jedini njegov nasljednik, rješenjem o nasljeđivanju naslijedio 1/2 dijela nekretnina ostavioca M.M. iz kku broj ... k.o. B.P. sa 1/1 dijela i tako postao jedini i isključivi vlasnik svih nekretnina svog brata M.H., pa i mlina sagrađenog na parceli broj 940 (474/7), koja je upisana u zk.ul.broj ... k.o. B.P. (uspostavom jedinstvene evidencije nekretnine iz tog zemljišnoknjižnog uloška upisane su u kku broj ... k.o. B.P. na ime tužitelja M.H. sa 1/1), da je tužiocu M.H. i njegovom bratu M.M. predmetni mlin vraćen u posjed 14.03.2000. godine (rješenje Ministarstva za izbjegla i raseljena lica Republike Srpske, Odsjek Brčko, broj 23/127/2000 od 16.03.2000. godine), a na njihov zahtjev od 02.10.1999. godine, da je predmetnom imovinom raspolagalo OJDP „Stambeno“ Brčko, da su tužilac M.H. i njegov brat M.M. u predmetnom mlinu obavljali djelatnost mljevenja žitarica za potrebe stanovništva B.P. i da bi istu djelatnost izvjesno obavljali u periodu za koji tužilac traži izgublenu dobit da nije bilo raspolaganja opremom od strane nadležnog organa tuženog, te da je tužbeni zahtjev za naknadu obične štete nastale na objektu (zgradi mlina) zastario;

da je (prema dopisu Direkcije za finansije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 013.9-04.2-283/16 od 19.02.2016. godine, čiji sastavni dio je izvod Unicredit banke broj 89 od 19.05.2010. godine), advokatu L.M. za M.H., dana 19.05.2010. godine na ime materijalne štete, izmakle dobiti, kamate, troškova montaže, transporta postrojenja i pribavljanja dozvole i troškova parničnog postupka isplaćen iznos od 436.404,67 KM (isplata po presudi Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj GŽ-489/04 od 23.02.2010. godine);

da je presudama Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 098280 17 K od 24.10.2017. godine i Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 098280 18 Kž od 27.02.2018. godine, advokat L.M. (koji je zastupao tuženog u postupku vođenom pod brojem GŽ-489/04 i koji je imao ovlaštenje da na njegov račun bude izvršena isplata po toj presudi) osuđen za krivična djela utaja i prevara, te mu je za to izrečena uslovna osuda, a iz razloga što je za sebe protivpravno zadržao novac i pribavio imovinsku korist veću od one koju je dogovorio sa tuženim;

da je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 006269 05 P od 29.05.2013. godine, između ostalog, utvrđeno da je M.S.N. (ovdje tužilac), kći I., zakonski nasljednik iza umrlog M.M., sina A., te da joj kao takvoj pripada, po osnovu nasljeđa, pravo susvojinine na nekretninama upisanim u kku br. ... k.o. B.P. sa idealnim dijelom od 1/4, a što je tuženi M.H. (ovdje tuženi) dužan priznati i trpjeti da se ista uknjiži kao vlasnik predmetnih nekretnina sa idealnim dijelom od 1/4,

i da je presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 085041 18 GŽ od 17.07.2018. godine (kojom presudom je odbijena žalba u tom postupku tužene M.S.N. i potvrđena presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 085041 14 P od 08.11.2017. godine), obavezana tužena (ovdje tužilac) da u tom postupku tužiocu M.H. (ovdje tuženom) na ime neosnovanog obogaćenja isplati iznos od 92.631,50 KM za ulaganja koja je u periodu od 2003. godine pa do 2005. godine imao na nekretninama upisanim u kku broj ... k.o. B.P.

Kod takvih činjeničnih utvrđenja, prvostepeni sud je zaključio da bi tužilac „da je učestvovala u ostavinskom postupku iza umrlog M.M., kao njegova supruga nasljedila $\frac{1}{2}$ njegove imovine (M.M. bio upisan sa $\frac{1}{2}$ u kku broj ... k.o. B.P.), odnosno uručen bi joj bio nasljedni dio od $\frac{1}{4}$, nakon čega bi i ona, zajedno sa tuženim, nastavila parnični postupak, te bi u konačnom presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj Gž-489/04 u toj parnici tuženi Brčko distrikt bio obavezan da i njoj naknadi štetu u skladu sa njenim suvlasničkim dijelom (presudom ne bi Distrikt bio obavezan da samo ovdje tuženom, a u toj parnici tužiocu naknadi štetu, već i tužiteljici)“, radi čega su „irelevantni svi navodi kojima je tuženi u ovoj parnici tvrdio da je on isključivi vlasnik mlinskih postrojenja i svega što ide uz njih (da je to njegova posebna imovina, a ne i imovina njegovog umrlog brata M.M.), pa obzirom na navedeno irelevantni su i svi dokazi koje je tuženi na te okolnosti provodio u ovoj parnici i isti zbog toga neće biti obrazlagani“, jer „iz obrazloženja presude Gž-489/04 jasno proizilazi da su tuženi i njegov brat M.M. bili suvlasnici mlina, na kojem su obavljali djelatnost mljevenja žitarica za potrebe stanovništva B.P., da im je isti vraćen u posjed 14.03.2000. godine i da su nakon toga zajedno podnijeli tužbu za naknadu štete, pa ne može sad tuženi u ovom postupku navoditi da je on isključivi vlasnik kompletnog mlinskog postrojenja“, pa kod ocjene

da je navod Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u presudi broj 96 O P 085041 18 Gž od 17.07.2018. godine na strani 6. obrazloženja „da su neosnovane tvrdnje tužene da je pokojni M.M. zajedno sa ovdje tužiteljem pokrenuo tužbu radi naknade štete na mlinskim postrojenjima protiv Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a koju parnicu je nakon smrti M.M. nastavio tužitelj i po kom osnovu je naplatio znatna materijalna sredstva od Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, bez uticaja na presuđenje u ovoj stvari, upravo imajući u vidu raniji dio obrazloženja ove presude, u kojem je detaljno obrazložena presuda tog istog Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj Gž-489/04 od 23.02.2010. godine, odnosno navedeno je ko je podnio tužbu u tom predmetu, šta je tužbom traženo, te šta je u konačnom dosuđeno, a u kojem dijelu je odbijen tužbeni zahtjev;

da na donošenje odluke ovog suda ne utiče ni navod tuženog da mu je po osnovu presude Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj Gž-489/04 isplaćen manji iznos od onog za koji tužilac tvrdi i da to proizilazi iz presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 O K 098280 17 K od 24.10.2017. godine i Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 O K 098280 18 Kž od 27.02.2018. godine, budući da je Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, kao tuženi u predmetu Gž-489/04, u svemu postupio po presudi Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i u tom predmetu tužiocu M.H., odnosno njegovom punomoćniku koji je imao ovlaštenje da primi isplatu po presudi Gž-489/04, isplatio cjelokupan iznos na koji je obavezan, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, a to što je „M.H. (ovdje tuženi) dao ovlaštenje svom punomoćniku da u njegovo ime može primiti isplatu po toj presudi, te način na koji su dogovorili naknadu punomoćniku za zastupanje u toj parnici, kao i sve što se nakon toga dešavalo, je odnos koji se tiče samo njih dvojice i nikako nema veze sa tužiteljicom i njenim zahtjevom da potražuje $\frac{1}{4}$ od iznosa koji je dosuđen i isplaćen tuženom (u tom postupku tužitelju) preko njegovog punomoćnika“ i

da nije osnovano ukazivanje tuženog da parnični sud nije nadležan da rješava pitanja nasljednopravnog karaktera i da je zbog toga tužbu trebalo odbaciti kao nedopuštenu, a tužioca uputiti da svoj zahtjev rješava u vanparničnom postupku, s obzirom da se u konkretnom slučaju primjenjuje odredba člana 242. Zakona o nasljeđivanju SR Bosne i Hercegovine (identično propisuje i odredba člana 256. Zakona o nasljeđivanju Brčko distrikta), kojom je propisano da ako se po pravosnažnosti rješenja o nasljeđivanju neko lice koje nije učestvovalo u postupku za raspravljanje zaostavštine polaže pravo na zaostavštinu kao nasljednik, ostavinski sud neće ponovo raspravljati zaostavštinu, već će to lice uputiti da može svoje pravo ostvariti u parnici, dok ovdje nije sporno da tužilac nije učestvovala u ostavinskom postupku iza umrlog M.M., slijedom čega svoje pravo koje potražuje tužbenim zahtjevom, u skladu sa odredbom člana 242. Zakona o nasljeđivanju SR Bosne i Hercegovine, može jedino ostvariti u parnici, a nikako podnošenjem zahtjeva u ostavinskom postupku, kako to pogrešno tvrdi tuženi (zahtjev za donošenje dopunskog rješenja o nasljeđivanju mogu podnijeti samo lica koja su učestvovala u postupku koji je prethodio donošenju rješenja o nasljeđivanju, a nikako i zainteresovana lica),

sudio je kao u stavu prvom izreke pobijane presude usvajanjem tužbenog zahtjeva tužioca, dok je stavom drugim izreke pobijane presude, na osnovu odredbe člana 119. Zakona o parničnom postupku, odlučio o troškovima postupka.

Po ocjeni ovog suda, tuženi žalbom nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost prvostepene presude.

Prije svega, nije osnovano ukazivanje u žalbi da je prvostepeni sud počinio povredu odredaba parničnog postupka koja se ogleda u nesavjesnoj i nebrizljivoj ocjeni dokaza, da prvostepena presuda nije „dobro i razložno obrazložena, da je nejasna i nerazumljiva do te mjere da ju je teško ispitati“, budući da je prvostepeni sud, po stajalištu ovog suda, saglasno odredbi člana 8. Zakona o parničnom postupku izvršio ocjenu provedenih dokaza tokom postupka, a u obrazloženju svoje presude shodno odredbi člana 300. istog Zakona izložio je zahtjeve stranaka i njihove navode o činjenicama na kojima se ti zahtjevi zasnivaju, dokaze i ocjenu dokaza, kao i propise na kojima je zasnovao presudu, donoseći odluku sadržanu u izreci koja nije kontradiktorna njenom obrazloženju.

Pri tome, pravilan je rezon prvostepenog suda da, u situaciji kada se presuda Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj Gž-489/04 od 23.02.2010. godine zasniva na utvrđenjima da su tuženi i njegov brat M.M. bili vlasnici mlina i mlinskih postrojenja i kada su u predmetnom mlinu obavljali djelatnost mljevenja žitarica za potrebe stanovništva tog područja, koju djelatnost bi, sasvim izvjesno obavljali i u periodu za koji je tužiocu (u tom predmetu, a u ovom tuženom) dosuđena izgubljena dobit (tužbu su zajedno podnijeli M.M. i M.H. i na tim činjenicama i zasnivali tužbeni zahtjev), tada tuženi M.H., u ovoj parnici ne može dokazivati da su mlin i mlinska postrojenja njegova posebna imovina i da se mljevenjem žitarica za potrebe stanovništva s područja B.P. bavio isključivo on, pa su i svi dokazi tuženog u tom smislu, sa aspekta pružanja pravne zaštite u ovom postupku, od strane prvostepenog suda ispravno okarakterisani kao irelevantni.

Po stavu ovog suda, pravilno je prvostepeni sud ocijenio i činjenicu da je punomoćnik tuženog u parničnom predmetu koji je okončan presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj GŽ-489/04 od 23.02.2010. godine, pravosnažno oglašen krivim presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 098280 17 K od 24.10.2017. godine (potvrđena presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 098280 18 Kž od 27.02.2018. godine) za učinjena krivična djela utaja i prevara, kao i okolnost da tuženom M.H. isplata po presudi nije učinjena u iznosu koji je dosuđen presudom (postojao je dogovor oko zastupanja između M.H. i njegovog punomoćnika) te da isplata M.H. od strane njegovog punomoćnika, advokata L.M., nije izvršena odmah nakon što je Brčko distrikt Bosne i Hercegovine ukupan novčani iznos po presudi uplatio na račun advokata L.M. Naime, i ovaj sud nalazi da tužiocu u ovoj parnici, kao univerzalnom pravnom sukcesoru svog pokojnog supruga M.M., pripada $\frac{1}{4}$ iznosa dosuđenog presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine GŽ-489/04 od 23.02.2010. godine, uz odbitak iznosa isplaćenog na ime troškova parničnog postupka, odnosno iznos od 102.294,57 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 19.05.2010. godine kao dana kada su novčana sredstva po presudi isplaćena ovdje tuženom M.H. (na način da su ista isplaćena na račun punomoćnika, advokata L.M.), otuda što se radi o imovinskom pravu (naknada materijalne štete u vidu stvarne štete i izgubljene dobiti) koje je podobno za nasljeđivanje i $\frac{1}{2}$ spornog iznosa bi predstavljala ostavinsku masu iza pokojnog M.M. koji bi na jednake dijelove naslijedili u ovom postupku parnične stranke kao nasljednici drugog nasljednog reda, dok odnos između punomoćnika L.M. i tuženog M.H. (nije utvrđeno da je punomoćnik L.M. zastupao i pokojnog M.M.), ne utiče na obim prava koji tužiocu M.S.N. u ovoj parnici pripada, niti na početak toka zakonske zatezne kamate, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud.

Suprotno navodima žalbe, na drugačiju odluku, iz razloga koje je prvostepeni sud obrazložio na strani osmoj pasus drugi i treći i strani devetoj pasus prvi obrazloženja pobijane presude, ne utiče ni presuda Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 085041 18 Gž od 17.07.2018. godine, niti navod na strani šest pasus drugi obrazloženja te presude, uz odlučnu napomenu da u toj parnici tužena (ovdje tužilac) nije istakla protivtužbeni zahtjev ili prigovor kompenzacije, a što je i konstatovano na strani četvrtoj pasus treći obrazloženja navedene presude.

Konačno, pravilno je prvostepeni sud ocijenio neosnovanim i prigovor tuženog da parnični sud nije nadležan da raspravlja o predmetnom tužbenom zahtjevu, na kojem prigovoru tuženi istrajava i u žalbi navodima da se „u konkretnom slučaju radi o eventualno naknadno pronađenoj imovini pa tužiteljica kao nasljednica je ovlaštena da u skladu sa odredbom člana 254. stav (3) Zakona o nasljeđivanju Brčko distrikta BiH zahtijeva raspravljanje eventualno pronađene pokretne imovine koji je pripao ostavitelju isključivo u vanparničnom postupku“.

Jer, osim što M.S.N. nije učestvovala u ostavinskom postupku koji je okončan donošenjem rješenja o nasljeđivanju Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj O-465/05 od 22.08.2005. godine, pa stoga, kao novi nasljednik, svoja prava iz zaostavštine može ostvariti jedino u parničnom postupku shodno odredbi člana 256. Zakona o nasljeđivanju Brčko distrikta Bosne

i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 36/17), u konkretnom slučaju se i ne radi o naknadno pronađenoj imovini obzirom da presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj GŽ-489/04 od 23.02.2010. godine Brčko distrikt Bosne i Hercegovine nije obavezan na isplatu M.M., radi čega nema mjesta tvrdnji tuženog da se konkretna stvar treba riješiti donošenjem dopunskog rješenja o nasljeđivanju odnosno isključivo u vanparničnom postupku raspravljanja zaostavštine (jedini pravni put je pokretanje redovnog parničnog postupka pred nadležnim sudom).

Kod izloženog, kako ne postoje razlozi zbog kojih tuženi pobija prvostepenu presudu, a ni razlozi o kojima ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti i kako tuženi odluku o troškovima sadržanu u stavu drugom izreke prvostepene presude pobija samo kroz pobijanje odluke o glavnoj stvari (o tužbenom zahtjevu), jer u žalbi konkretnim prigovorima ne ukazuju da odluka o troškovima nije pravilna, valjalo je primjenom odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku odlučiti kao izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Šejla Drpljanin